

Keresztes zászlók a Parlament falán

Olvasom a hisztériát azért, mert augusztus 20-án keresztes zászlókat függesztettek ki az Országházra. „Most akkor ez lesz a divat?! Ez borzasztó!” De már az is baj, hogy a magyar zászlót kiteszik egyesek a saját házukra. Igaz, csak egyetlen napra, de az is sok. Sokk! Minimum a sarlós-kalapácsos kellene. Mert a magyarok pogányok. Mert már nincsenek is magyarok. Amúgy is bűnös nép. Miért nem halt ki „magától”? Pedig mi aztán megtettünk ezért mindent!

Szeretem, hogy olyanok követelik ki tőlem a kereszténységemet, akik csak saját magukban hisznek. Kijelentik, hogy nem vagyok elég jó, mert nem adom magamtól oda. Például a hitemet.

Vagyok olyan aljas, hogy emlékszem. Emlékszem arra, amit a nagymamám mondott el, amikor a Móricz Zsigmond körtéren lévő Szent Imre-szoborcsoportot le akarták bontani, és a nagyszüleim generációja gyertyákkal (a burzsujok, ezeknek még maradt gyertyájuk!) állt hetekig élőláncot körülötte. Mint a Szent Anna-templom körül, amit a metróépítésre való hivatkozással akartak a toleráns, keresztény, retrográd lakosság ellenében lebontani.

A pogány budaiak! Akik klerikálisan viselkedtek. Mindig. Nem is voltak ezek keresztények, mert nem tartották be a mi törvényeinket! De jól megjárták, mert nem kívántak a kommunista rendszer előtt meghajolni, mert oktanul ellenkeztek. Még mártírkodnak is, önimádó módon mutogatják magukat! Nem kaptak munkát, nem járhattak a gyerekeik egyetemre, mindig áron alul vagy ingyen dolgozhattak, mert ezeknek ez kötelező. Az adakozás. Vegyük el tőlük, ha nem adják!

Mivel keresztények, nem jár nekik semmi. Majd megkapják az amúgy nem létező Istenüktől a haláluk után a jussukat. Nehogy itt elbázzák még magukat. Ők a mi kiszolgálószemélyzetünk, majd mi át vesszük az elismerést és a pénzt. A kultúrát pedig nem adjuk. Ezeknek? Minek? Hiszen senkik. Dolgozzanak csak ingyen. Esetleg néhányat beveszünk a csapatba. Teperjenek, de közben vegyék tudomásul, hogy rajtunk kívül nincs más istenük! És ne pofázzanak, mert nem kapnak az üres lábaskájukba semmit.

Apám azt mondta: fiam, neked tízszer kell többet dolgoznod, hogy megélj. És lőn. Placid atya pedig ezt mondta: ha Isten megbocsát nekik, akkor ez nem a te dolgod. Ha nem, akkor pedig szintén nem a te dolgod. Viszont ki mondta, hogy felejteni kell? Felejteni nem szabad. Én nem felejték.

Nem látszik, hogy Magyarország keresztény ország?

Miért nem? Ott áll a Szent Imre-szobor. Áll a Szent Anna-templom. És mindig imádkoznak benne Istenhez! Kérik az erőt, hogy körbeállják újra, ha valakik le kívánják bontani. Akkor is, ha nem kapnak munkát. Ha a gyerekeik nem járhatnak iskolába, ha még ma is nekiesnek a felsőoktatásban a gyerekeknek, hogy miért jár templomba. Mert az nem elég keresztény, aki nem nézi békében, hogy most éppen Isten kiknek is áll útjában. Mert nem elég toleránsak, amúgy pedig nincsenek is.

Mert 2006-ban, amikor lezárták a fél Belvárost, a rendőr hozzám bökte, hogy nem mehetek át kocsival az idős katolikus pappal, mert „ne vasárnap mondjon misét”! A fene! Miért pont vasárnap kell ezeknek átkuncsorogniuk magukat a hermetikusan lezárt Sapientiaról, miért is nem toleránsak? Mászkáljanak hétfőn! Amikor nem nekem kell itt parancsot teljesítenem!

Valaki állt a vérvételnél a sorban, és méltatlankodott, hogy neki, egyedül neki milyen borzalmas, hogy sorba kell állnia. Szidta a keresztényeket, mert ezek tehetnek mindenről. Egy jól öltözött, rendezett, idősebb hölgy megszólalt jóval mögötte a sorban: nem értem, mi a baja a keresztényekkel. Mi építettük fel romjaiból ezt a várost a háború után. Mi, a két kezünkkel.

Szegény nagyanyám, amikor kibújhatott a légópincéből, elsírta magát Budapest láttán. Értelmetlen pusztítás! Értelmetlenül gyújtották és bombázták a budai Várat szertesztét. Aztán kapott egy formátlan kupolát, süttöi vörös kemény mészkő burkolatot mindenhová, gusztustalan lépcsőket, és mindent, de mindent eltüntettek, ami egy várra utalhatna, és nem bombázták halomra az amerikaiaktól kezdve az oroszokon át. Leverték a keresztet az Országházról, a Várról, Gábrriel arkangyalt leszedték a Hősök teréről, nem vörös leplekbe, hanem vörös mészkőbe öltöztették a vörös rongyokba öltöztetett várost.

Most pedig az egy napra feltett bíborászlón vannak kiakadva? Az „új kenyér” ünnepén? És ezek mutogatnak ránk, hogy nem vagyunk elég keresztények (ja, akik nincsenek is), mert erőszakosak vagyunk? De vitriolos megjegyzésekkel tarkítják a hitünket, a micisapkától kezdve a tetemcafátig. És ezt nekünk csöndben kell tűrni. Mert Magyarország pogány ország. Mert Szűz Mária levette a kezét róla, mert nem értem, hogy „ez”, a Szent Korona minek van itt? – bök rá a német kancellárnak Gy. F. Jó, hogy nem kapta ki a vitrinből, és nyomta a kezébe, vigyed csak! Nekünk „ez” nem kell!

Mert minket csak akkor szednek elő, amikor éppen a romokat kell eltakarítani. És azt hazudják, hogy a gyerekeid-nek majd jobb lesz, dolgozz csak ingyen. Mert a kereszténynek nem jár semmi. Mert puritán. Jó, hogy nem hajléktalan. Mert élhetetlen, ostoba, műveletlen, retrográd, de minimum tehetségtelen. Persze akkor nem, ha aláírják helyette a tudományos munkájára a nevüket!

Ha a díjazásoknál helyettünk állhatnak oda az elismeréseknél, ha felvehetik helyettünk a pénzt. És sírnak, sírnak, és követelőznek, hogy nekik mi jár, helyettünk. És ha szólsz, hogy ezt én csináltam, nem te, akkor irigy, rosszindulatú, kicsinyes vagy, és nem eléggé keresztény! Nem illik fényezned magad! Elég, ha engem fényezel, aki elloptam tőled még az unokáid életét is!

Nagyanyám azt mondta, amikor megkérdeztem, mi a kommunizmus: ami a tied, az az enyém, ami az enyém, ahhoz viszont a továbbiakban semmi közöd nincsen. Na ennyi, röviden.

Virághalmy Ágnes (A szerző diplomás belsőépítész, iparművész